

Arrest

nr. 271 074 van 8 april 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat F. ZEGBE ZEGS
Oscar Van Goidtsnovenlaan 97
1190 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 5 april 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 april 2022 houdende een bevel tot terughrijving (bijlage 11).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TSHIBANGU-KADIMA, die loco advocaat F. ZEGBE ZEGS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 april 2022 wordt de verzoekende partij tegengehouden aan de grenscontrole op de luchthaven van Zaventem.

1.2. Op 2 april 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot terughrijving. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“werd mevrouw (...)

die de volgende nationaliteit heeft Congo (Dem. Rep.)

houder van het document paspoort nummer (...) afgegeven te Kinshasa op : (...)

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door België geldig van 02/04/2022 tot 03/05/2022 voor een duur van 16 dagen, met het oog op : toerisme

afkomstig uit ISTANBUL INTERNATIONAL met Turkish Airlines (TK1943), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd:

Betrokkene zegt verlof te hebben en nu naar België te komen voor toeristische redenen.

Betrokkene is in het bezit van een reisprogramma opgesteld door haar agentschap en haarzelf.

Hierbij wordt gevraagd uit te leggen wat de Haven van Antwerpen is welke in haar brochure vermeld staat en zij zal bezoeken op 9 en 10 april 2022.

Betrokkene blijft ons het antwoord schuldig.

Ze weet de Haven van Antwerpen niet te situeren en weet niet hoe ze haar naar daar zal begeven.

Betrokkene is niet in het bezit van een uitnodiging of ten laste neming.

Betrokkene is het bezit van een hotelreservering.

De reservering is bevestigd maar tot op heden niet betaald en werd gereserveerd met een kredietkaart die niet meer geldig was.

(...)”

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 14, 21, 24 en 34 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode), van artikel 5 van de verordening nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de Schengengrenscore) en van artikel 3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij meent dat deze schendingen zich ook voordoen in combinatie met een motiveringsgebrek in het licht van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

De verzoekende partij zet haar enig middel uiteen als volgt:

“En ce que;

La partie adverse fait référence à l'article 3 alinéa 1er, 3° de la loi du 15 décembre 1980 pour motiver sa décision. Cet article dispose que • Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, peut être refoulé par les autorités chargées du contrôle aux frontières, l'étranger qui se trouve dans un des cas suivants :

3° s'il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé;

A cet effet, l'acte entrepris prétend la requérante est en possession d'un programme de voyage établi par son agence et elle-même mais invitée à expliquer ce que le port d'Anvers mentionné dans sa brochure signifie et qu'elle visitera les 9 et 10 avril 2022, elle n'en connaît pas l'emplacement et ne sait pas comment s'y rendre ;

Que, en outre, la réservation d'hôtel était annulée ;

Dès lors, elle n'est pas possession de documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé (art ; 3 al. 3°) ;

Alors que :

S'agissant de l'objet de son séjour ;

Si la requérante a pu quitter son pays et voyager jusqu'à l'aéroport de Zaventem, c'est parce que, sur instructions de la partie adverse qui, après analyse du dossier complet qui lui était soumis, elle a réalisé qu'elle remplissait les conditions requises et décidé de lui délivrer le visa qu'elle avait sollicité. Cela revient à dire qu'elle avait déposé tous les documents exigés par l'article 14 du Code visa et y avait indiqué l'objet de son séjour ; qu'elle a prouvé les moyens de subsistance suffisants, établi sa volonté de quitter le territoire des Etats Schengen, son travail, sa famille et son ancrage social se trouvant au Congo ;

A cet effet, l'article 21 du Code des visa porte que :

« 1. Lors de l'examen d'une demande de visa uniforme, le respect par le demandeur des conditions d'entrée énoncées à l'article 5, paragraphe 1, points a), c), d) et e), du code frontières Schengen est vérifié et une attention particulière est accordée à l'évaluation du risque d'immigration illégale ou du risque pour la sécurité des Etats membres que présenterait le demandeur ainsi qu'à sa volonté de quitter le territoire des Etats membres avant la date d'expiration du visa demandé » ;

L'article 24 du même Code dispose que : •< La période de validité du visa et la durée du séjour autorisé sont fixées sur la base de l'examen mené conformément à l'article 21 » ;

Il en ressort que si l'objet et les conditions de son séjour n'étaient pas clairement fixés, un tel visa n'aurait pas été délivré à la requérante. Elle est venue en Belgique pour des raisons touristiques, tel est l'objet de son séjour et le fait qu'elle n'ait pas été en mesure d'expliquer ce que le port d'Anvers mentionné dans sa brochure signifie et n'en connaisse pas l'emplacement et ni ne sache pas comment s'y rendre peut parfaitement se comprendre dans la mesure où c'est la première fois qu'elle arrive en Belgique et elle est venue justement pour découvrir ces endroits. Pour s'y rendre, il suffit qu'elle se renseigne à son hôtel ou le GSP sur Google map dans son téléphone ;

S'agissant de la réservation d'hôtel dont allusion dans l'acte attaqué, réservation qui aurait été annulée, il y a lieu de souligner que par son courriel du 04/04/2022, le Conseil de la requérante a adressé un courriel à cet hôtel (le Be-Housing) pour se renseigner à ce sujet (pièce 11). Pour rappel, le visa de la requérante prend cours du 02/04/2022 au 03/05/2022 et c'est à partir du 02/04/2022 qu'elle devait loger à cet hôtel. Des copies des mails qui ont été envoyés à son Conseil, il en ressort qu'elle a fait une réservation pour un séjour du 02/04/2022 au 17/04/2022 aux tarifs avantageux <• paiement à la réservation » mais elle avait un choix entre un paiement par carte de crédit ou à son arrivée et avec l'accord du service de réservation. Elle fit la réservation avec sa carte de crédit visa mais lorsqu'elle est arrivée à l'aéroport de Zaventem, la police des frontières lui dit que sa réservation aurait été annulée, d'où le motif susvisé ;

Or, d'une part, comme cela ressort de la copie du courriel du même jour que la requérante a reçu dudit hôtel (pièce 12), il n'y est nullement mentionné que sa réservation avait été annulée mais que plutôt sa carte de crédit a été refusée et qu'elle devait en fournir d'autres d'une part et, d'autre part, qu'elle devait le faire sous 2 heures pour garantir son séjour (pièce 13). Ainsi, via une connaissance, elle paya les 875,80 EUR qu'elle devait pour ce séjour (pièce 14), ce que l'hôtel confirme dans le courriel envoyé à son Conseil en écrivant que la réservation est à nouveau active ;

Eu égard à ce qui précède, il convient de rappeler qu'à supposer même la requérante n'ait pas su expliquer ce que signifiait le port d'Anvers ni déterminer comment y arriver, outre que la réservation de l'hôtel est toujours en cours de validité, l'article 34/4 du Code visa prévoit que « Z 'incapacité du titulaire du visa de produire, à la frontière, un ou plusieurs des justificatifs visés à l'article 14, paragraphe 3, ne conduit pas automatiquement à une décision d'annulation ou d'abrogation du visa » ;

En outre, en cas de doute sur la fiabilité des informations communiquées pour justifier l'objet et les conditions du séjour envisagé, la décision doit être motivée en référence à l'article 32 §1 b) du Code visa, qui vise l'hypothèse où il existe des doutes raisonnables sur l'authenticité des documents justificatifs présentés par le demandeur ou sur la véracité de leur contenu, sur la fiabilité des déclarations effectuées par le demandeur, etc. Or, la décision attaquée n'est pas motivée par référence à l'article 32 §1 b) et il ne peut être considéré que la requérante n'a pas fourni de justification pour son séjour, comme cela est prévu comme motif de refus par l'article 32 du Code visa, puisqu'elle en a exposé le but et l'objet lors de sa demande de visa, et sur base desquels le visa lui a été accordé ;

Qu'en toute état de cause, décision querellée cette motivation reste confuse et insuffisante et, partant, inadéquate car ne respectant pas les prescrits de l'article 62 de la loi du 15/12/1980 sur le séjour des étrangers et des articles 2 et 3 de la loi du 28 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs. Elle a aussi procédé à une mauvaise appréciation des éléments du dossier en confondant le fait que la carte de crédit visa utilisée pour la réservation avait été refusée et que la requérante devait en fournir d'autres avec le fait que ladite réservation ait été annulée ;

Par conséquent, le Conseil dire, pour droit, que la requérante a rempli les conditions pour séjourner en Belgique et dans les territoires Schengen, et a ainsi obtenu de visa requis. Il y a dans le chef de la partie adverse un excès de pouvoir dans la décision entreprise ;

Que de plus, l'ambassade belge avait déjà examiné ces conditions avant de lui octroyer ce visa :"

Inzake het doel van het voorgenomen verblijf, benadrukt de verzoekende partij dat haar het gevraagde visum werd afgeleverd op instructie van de verwerende partij die, na grondig onderzoek van haar dossier, gerealiseerd heeft dat zij aan de vereiste voorwaarden voldeed. Zij meent dat dit er op neer komt dat zij alle documenten vereist door artikel 14 van de Visumcode had neergelegd en daarin het doel van haar reis had verduidelijkt, dat zij toereikende bestaansmiddelen had bewezen, alsook haar wil om het Schengengrondgebied te verlaten waarbij zij wijst op haar werk, haar familie en haar sociale verankering die zich in Congo bevinden.

De verzoekende partij citeert de artikelen 21 en 24 van de Visumcode. Zij stelt dat uit deze bepalingen volgt dat indien het doel en de verblijfsvoorwaarden niet duidelijk werden vastgesteld, een dergelijk visum niet zou zijn afgeleverd. Zij wijst erop dat zij naar België is gekomen om toeristische redenen, dat dit het doel is van haar verblijf en dat het feit dat zij niet in de mogelijkheid was te duiden wat de Haven van Antwerpen, die vermeld wordt in haar brochure, betekent en er de locatie niet van kent noch weet hoe zij er zich naartoe moet begeven, zich duidelijk kan verklaren daar het de eerste keer is dat zij naar België komt en zij net gekomen is om deze plaatsen te ontdekken, dat om zich naar daar te begeven het volstaat dat zij inlichtingen inwint in het hotel of op de GPS op google maps op haar telefoon.

Betreffende de reservatie van het hotel die zou geannuleerd zijn, stelt zij dat haar advocaat op 4 april 2022 een schrijven heeft gericht aan het hotel om zich hierover te informeren. Zij herinnert er aan dat haar visa geldig is van 2 april 2022 tot 3 mei 2022 en dat het vanaf 2 april 2022 was dat zij in het hotel zou logeren. Kopieën van mails werden verzonden aan haar advocaat en hieruit blijkt, zo stelt de verzoekende partij, dat een reservatie werd gemaakt voor een verblijf van 2 april 2022 tot 17 april 2022 en dit tegen een voordeeltarief bij betaling bij reservatie doch dat zij een keuze had tussen een betaling met kredietkaart of een betaling bij haar aankomst en met akkoord van de reservatiediensten. Zij wijst erop dat zij haar reservatie maakte met haar visa-kredietkaart maar dat, bij haar aankomst in Zaventem, de grenspolitie haar meegedeeld heeft dat de reservatie geannuleerd was. De verzoekende partij betoogt dat uit de briefwisseling van dezelfde dag blijkt dat niet vermeld wordt dat de reservatie geannuleerd is geweest, maar eerder dat haar kredietkaart geweigerd werd en dat zij een andere diende te voorzien en dat zij dit diende te doen binnen de twee uur om haar verblijf te verzekeren. Zij wijst erop dat zij via een kennis de 875,80 EUR die zij moest betalen voor haar verblijf, betaalde en dat het hotel dit bevestigd heeft in een schrijven aan de advocaat door te stellen dat de reservatie opnieuw actief is.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat zelfs in de veronderstelling dat zij niet kon uitleggen wat de Haven van Antwerpen is, noch op welke wijze er zich naar toe te begeven, en bovenop het feit dat haar hotelreservatie nog altijd actief is, artikel 34/4 van de Visumcode bepaalt dat het feit dat de houder van een visum aan de grens niet alle in artikel 14, lid 3, bedoelde bewijsstukken kan overleggen, niet automatisch leidt tot een besluit tot nietigverklaring of intrekking van het visum.

Volgens de verzoekende partij moet de bestreden beslissing, in geval van twijfel over de geloofwaardigheid van de aangebrachte informatie om het doel van het verblijf en de verblijfsvoorwaarden te staven, gemotiveerd worden met verwijzing naar artikel 32, § 1, b) van de Visumcode, dat de hypothese beoogt waar er redelijke twijfel bestaat over de authenticiteit van de bewijsdocumenten aangebracht door de aanvrager of over de waarachtigheid van hun inhoud, over de geloofwaardigheid van de verklaringen van de aanvrager etc. Zij betoogt dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is met een verwijzing naar voormelde bepaling en er niet kan aangenomen worden dat zij geen rechtvaardiging voor haar verblijf heeft voorgelegd, zoals dat wordt voorzien als weigeringsmotief in artikel 32 van de Visumcode, daar zij het doel en voorwerp van haar reis heeft uiteengezet tijdens haar visumaanvraag en op grond waarvan het visum haar werd toegekend. De verzoekende partij meent dat de motivering onbegrijpelijk en niet afdoende is en alsdan inadequaat. Zij meent eveneens dat de verwerende partij overgegaan is tot een kwalijke appreciatie van de elementen van het dossier door het feit dat de kredietkaart die gebruikt werd voor de reservatie geweigerd werd en zij een andere diende te voorzien te verwarren met het feit dat de reservatie geannuleerd werd. Zij meent dan ook dat zij de voorwaarden om op het Belgisch grondgebied en dat van Schengen te verblijven vervult en op die manier haar visum heeft bekomen. Zij meent tot slot dat er sprake is van machtsoverschrijding in hoofde van de verwerende partij.

2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt op het eerste zicht genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De beslissing tot teruggrijping is genomen met toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en stelt dat de verzoekende partij bij haar aankomst in België niet in het bezit was van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven. De feitelijke overwegingen die de verwerende partij tot deze beoordeling heeft gebracht, kunnen verder op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen. Hierbij wordt concreet ingegaan op de door de verzoekende partij aan de grenscontrole voorgelegde stukken en de door haar afgelegde verklaringen.

De motivering komt pertinent en draagkrachtig voor in het licht van de voormelde wettelijke bepaling en stelt de verzoekende partij in staat te begrijpen waarom volgens het bestuur het doel van het verblijf en de verblijfsomstandigheden niet worden aangetoond waardoor haar de toegang tot het grondgebied krachtens artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet kan worden geweigerd. Op het eerste zicht is voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ziet ook niet in waarom enige motivering zich opdroeg met verwijzing naar artikel 32, §1, b) van de Visumcode, waar het in de voorliggende zaak niet gaat om de weigering van afgifte van een visum maar wel om een beslissing tot teruggrijping.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt *prima facie* niet aangetoond.

2.2.3. Waar de verzoekende partij de motieven op inhoudelijk vlak betwist, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de rechtsnormen zoals deze in het voorliggende geval toepassing vinden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke

gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De Raad herinnert aan artikel 6 van de huidige Schengengrenscore, zoals deze is te vinden in verordening nr. 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen, waarbij de door de verzoekende partij aangehaalde verordening nr. 562/2006 werd ingetrokken. Deze bepaling, die overeenstemt met artikel 5 van de eerdere verordening nr. 562/2006, handelt over de toegangsvoorwaarden voor derdelanders en luidt als volgt:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad (25), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.

[...]

3. Bijlage I bevat een niet-uitputtende lijst van bewijsstukken die de grenswachter van de betrokken onderdaan van een derde land kan verlangen om na te gaan of aan de in lid 1, onder c), vermelde voorwaarden is voldaan.

[...]”. (eigen onderlijning)

Bijlage 1 bij de Schengengrenscore bevat een niet-uitputtende lijst van bewijsstukken die de grenswachter van de betrokken onderdaan van een derde land kan verlangen om na te gaan of aan de in lid 1, onder c), vermelde voorwaarden is voldaan. Voor toeristische of privéreizen is dit, wat de reisroute of -planning betreft, een bevestiging van de boeking van een georganiseerde rondreis of enig ander geschikt document waaruit de voorgenomen reisplannen blijken.

De toegangsvoorwaarden van artikel 6 van de Schengengrenscore zijn cumulatief. Niet enkel moet de vreemdeling, desgevallend, in het bezit zijn van het vereiste visum, hij moet ook het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven.

Uit artikel 8 van de Schengengrenscore blijkt verder dat de Belgische met grenscontrole belaste autoriteiten bij een eerste binnenkomst van een vreemdeling op het Schengengrondgebied kunnen nagaan of de vreemdeling wel voldoet aan deze voorwaarden voor toegang tot het Schengengrondgebied en inzonderheid het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staat. De relevante bepalingen luiden als volgt:

“3. Bij binnenkomst en uitreis worden onderdanen van derde landen als volgt aan een grondige controle onderworpen:

a) de grondige controles bij binnenkomst behelzen de verificatie van de in artikel 6, lid 1, vermelde voorwaarden voor toegang, alsmede, eventueel, van de verblijfs- en werkvergunningen. In dat verband wordt nauwgezet onderzocht:

i) of de onderdaan van een derde land in het bezit is van een document dat geldig is voor grensoverschrijding en waarvan de geldigheidsduur niet is verstreken en dat, in voorkomend geval, vergezeld gaat van het vereiste visum of de vereiste verblijfsvergunning;

- ii) of het reisdocument eventuele tekenen van namaak of vervalsing vertoont;
 - iii) aan de hand van de in- en uitreisstempels in het reisdocument van de betrokken onderdaan van een derde land, en met name door vergelijking van de data van in- en uitreis, of de betrokkene de maximale duur van het toegestane verblijf op het grondgebied van de lidstaten reeds heeft overschreden;
 - iv) de plaats van vertrek en de plaats van bestemming van de betrokken onderdaan van een derde land, alsmede het doel van het voorgenomen verblijf, indien nodig met controle van de desbetreffende bewijsstukken;
 - v) of de betrokken onderdaan van een derde land voor de geplande duur en het doel van het voorgenomen verblijf en voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, over voldoende middelen van bestaan beschikt dan wel of hij deze op rechtmatige wijze kan verkrijgen;
 - vi) of de betrokken onderdaan van een derde land, diens vervoermiddel en de meegevoerde voorwerpen geen gevaar opleveren voor de openbare orde, de binnenlandse veiligheid of de internationale betrekkingen van een van de lidstaten. Bij die verificatie worden met name gegevens en signaleringen betreffende de betrokken personen en, zo nodig, voorwerpen rechtstreeks bij het SIS en de nationale opsporingsregisters opgevraagd en worden, in voorkomend geval, de bij die signalering passende maatregelen genomen;
- [...]. (eigen onderlijning)

Artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt ten slotte als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;”.

Het vervullen van de voorwaarden voor de toekenning van een visum en het onderzoek van die voorwaarden door de ambassade, belet de met grenscontrole belaste diensten niet om die voorwaarden bij binnenkomst (nogmaals) te onderzoeken. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden volstaat het voor de binnenkomst dus niet automatisch dat men een visum heeft verkregen nadat men de vereiste bewijsstukken, zoals voorzien in artikel 14 van de Visumcode, zou hebben voorgelegd. Uit artikel 6, eerste lid, a) juncto c) van de Schengengrenscore blijkt dat men teneinde de toegang te verkrijgen tot het Schengengrondgebied in het bezit moet zijn van een geldig visum maar eveneens het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden moet kunnen staven.

Artikel 3 van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing gesteund is, laat de verwerende partij in dit opzicht toe, zelfs indien een vreemdeling in het bezit is van een visum, om een aantal verificaties door te voeren. Zo voorziet artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat de vreemdeling kan worden teruggedreven aan de grens indien hij geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.

Het bezit van een geldig paspoort met een visum type C vrijwaart de verzoekende partij aldus nog niet van de mogelijkheid dat zij aan de grens het voorwerp kan uitmaken van een inreiscontrole en dat zij desgevallend documenten dient voor te leggen, uitleg moet geven over het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden. De loutere omstandigheid dat aan de verzoekende partij na een controle van de voorgelegde stukken in eerste instantie een visum werd toegekend, brengt dus niet mee dat zij zonder meer recht heeft op toegang tot het grondgebied. Artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, gecombineerd met artikel 3, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat specifiek gaat over het geval van de weigering van toegang aan een vreemdeling, sluit derhalve niet uit dat een vreemdeling, die nochtans in het bezit is van een geldig visum, alsnog wordt teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (cf. RvS 25 februari 2002, nr. 110 745). Artikel 30 van de Visumcode bepaalt in dit opzicht overigens uitdrukkelijk dat aan het bezit van een visum type C als zodanig geen automatisch recht op binnenkomst kan worden ontleend.

Een vreemdeling kan derhalve aan het bezit van een rechtsgeldig verstrekt visum dat op basis van ondersteunende stukken werd uitgereikt, niet de verwachting ontlenen dat de binnenkomstvoorwaarden voor het betreden van het Schengengrondgebied überhaupt vervuld zijn of niet meer gecontroleerd mogen worden.

Gelet op het voorgaande is het betoog van de verzoekende partij dat uit de artikelen 21 en 24 van de Visumcode volgt dat indien het doel en de verblijfsvoorwaarden niet duidelijk werden vastgesteld, een dergelijk visum niet zou zijn afgeleverd, dan ook niet dienstig.

Op het ogenblik van de effectieve binnenkomst op het Schengengrondgebied kan worden nagegaan of het voorgehouden toeristisch doel en de verblijfsomstandigheden door de verzoekende partij aannemelijk kunnen worden gemaakt. De verwerende partij stelde vast dat dit niet het geval was. Zij steunde zich hierbij op de volgende vaststellingen:

- De verzoekende partij verklaart naar België te zijn gekomen om toeristische redenen, dat zij in het bezit is van een reisprogramma opgesteld door haar agentschap en haar zelf, dat gevraagd uit te leggen wat de Haven van Antwerpen is welke in de brochure staat en die zij gedurende twee dagen zal bezoeken, zij het antwoord schuldig blijft alsook niet weet waar de Haven te situeren is en niet weet hoe zij zich daar naartoe zal begeven.
- De verzoekende partij is niet in het bezit van een uitnodiging of een tenlasteneming.
- De verzoekende partij is in het bezit van een hotelreservering, deze is bevestigd maar op heden niet betaald en werd gereserveerd met een kredietkaart die niet meer geldig was.

De vaststellingen van de verwerende partij vinden hun grondslag in het administratief dossier.

De verzoekende partij wordt aldus niet zozeer verweten dat zij geen documenten bij zich had met betrekking tot haar reisdoel en haar verblijfsomstandigheden, maar wel dat zij niet kan overtuigen dat het door haar voorgelegde reisprogramma overeenstemt met haar werkelijke reisplannen en dat de door haar gemaakte hotelreservatie op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet betaald was en gemaakt werd met een kredietkaart die niet meer geldig was.

De verzoekende partij betwist deze vaststellingen, minstens de gevolgtrekking dat het doel van haar verblijf en haar verblijfsomstandigheden niet zouden zijn aangetoond.

Vooreerst wijst de Raad erop dat van de verzoekende partij, die verklaart naar België te reizen voor toeristische doeleinden, redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij toelichting kan verschaffen omtrent haar voorgenomen verblijf. *In casu* is het onduidelijk wat het precieze reisdoel is van de verzoekende partij. Op het ogenblik van haar visumaanvraag en tijdens het gesprek met de grenscontroleambtenaar verklaarde de verzoekende partij naar België te willen komen voor toeristische doeleinden. Ook ter terechtzitting volhardt de verzoekende partij dat haar reis naar België om toeristische redenen is. Van een persoon die naar België komt voor toeristische doeleinden en die verklaart België te willen bezoeken kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij duiding geeft aan haar reis en reisplannen en minstens enige toelichting kan geven bij het door haar, samen met haar agentschap, opgestelde reisprogramma. Zoals wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, en overigens niet wordt betwist door de verzoekende partij, moet de verzoekende partij het antwoord op de vraag wat de Haven van Antwerpen is, welke in de brochure staat en die zij gedurende twee dagen zal bezoeken, schuldig blijven en weet zij niet waar de Haven te situeren is en niet hoe zij zich daar naartoe zal begeven. Met de loutere stelling – die overigens een *a posteriori* verklaring betreft waarvan niet blijkt dat zij deze verduidelijking heeft gegeven tijdens het gesprek met de grenscontroleambtenaar – dat om zich naar daar te begeven het volstaat dat zij inlichtingen inwint in het hotel of op de GPS op google maps op haar telefoon, slaagt de verzoekende partij er op het eerste zicht niet in aan te tonen dat haar reisdoel wel degelijk voldoende aangetoond is. Waar zij stelt dat zij gekomen is om toeristische redenen en het niet kunnen duiden van de Haven van Antwerpen, noch deze te kunnen situeren, noch te weten hoe zij er zich naartoe moet begeven, zich duidelijk kan verklaren daar het de eerste keer is dat zij naar België komt en zij net gekomen is om deze plaatsen te ontdekken, kan zij evenmin overtuigen. De Raad herhaalt dat van een persoon die naar België komt voor toeristische doeleinden en die verklaart België te willen bezoeken redelijkerwijze kan verwacht worden dat zij duiding geeft aan haar reis en reisplannen en minstens enige toelichting kan geven bij het door haar, samen met haar agentschap, opgestelde reisprogramma, wat *in casu* aldus niet het geval was. Ook de opmerking ter terechtzitting dat het mogelijk is dat men van een toeristisch plan afwijkt, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij niet voldoende duiding kon geven bij een door haar voorzien tweedaags bezoek aan de Haven van Antwerpen. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier geenszins dat zij op het ogenblik van de grenscontrole heeft aangegeven dat zij, hoewel dit opgenomen was in haar reisprogramma, niet langer wenste de Haven van Antwerpen te bezoeken.

Daarnaast wijst de Raad er nog op dat uit het gesprek met de grenscontroleambtenaar blijkt dat laatstgenoemde vroeg of zij familieleden heeft in België waarop de verzoekende partij een nummer overhandigde. Na het opnemen van telefonisch contact met het nummer blijkt de betreffende persoon uit

de lucht te vallen dat de verzoekende partij reeds op de luchthaven is en spreekt zij zich niet uit over de vraag of de verzoekende partij bij haar zal verblijven. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een uitnodiging of een tenlasteneming. Na het kennisgeven van de bestreden beslissing, stelt de verzoekende partij toch familie te hebben in België en dat het eten dat zij meebracht in 2 frigoboxen voor hen bestemd is.

In haar verzoekschrift komt de verzoekende partij op dit element niet terug. Echter betoogt zij ter terechtzitting dat het feit dat zij familie heeft in België geen afbreuk doet aan het toeristisch reisdoel en dat het meebrengen van voeding als geschenk voor familieleden een cultureel gegeven is. Voorts stelt zij dat haar tegengeworpen wordt dat geen uitnodiging wordt voorgelegd en dat hiermee een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet.

De Raad kan enkel vaststellen dat een dergelijk betoog in het verzoekschrift niet werd aangevoerd en de verzoekende partij aldus ter terechtzitting een nieuw middel naar voren brengt. Het begrip 'nieuw middel' geldt immers ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Een nieuw middel kan echter enkel voor het eerst ontvankelijk worden opgeworpen ter terechtzitting wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt. Het door de verzoekende partij ingeroepen middel raakt de openbare orde niet en de verzoekende partij toont niet aan waarom zij dit middel niet in haar verzoekschrift tot nietigverklaring heeft uiteengezet, derhalve is dit middel niet ontvankelijk.

Het is dan ook geheel ten overvloede dat de Raad er nog op wijst dat de uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verzoekende partij wordt tegengeworpen dat zij alhier familie heeft waardoor de toeristische doeleinden niet zouden blijken, noch wordt haar het meebrengen van voedsel tegengeworpen. Er wordt enkel gesteld dat de verzoekende partij geen uitnodiging of een tenlasteneming heeft voorgelegd. De verwerende partij lijkt aldus op het eerste zicht ook de mogelijkheid te overwegen dat het reisdoel eveneens familiale redenen omvat, doch merkt hieromtrent op dat de verzoekende partij niet beschikt over een uitnodiging of een tenlasteneming. De verzoekende partij kan niet gevolgd worden dat een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet. Immers blijkt niet dat de verwerende partij er van uit gaat dat voor een reis om toeristische redenen een uitnodiging of een tenlasteneming dient voor te liggen. Het komt de Raad echter niet kennelijk onredelijk voor, nu de verzoekende partij zelf heeft gewezen op de aanwezigheid van familie op het Belgische grondgebied doch hieromtrent geen verdere verduidelijkingen gaf, dat de verwerende partij in de bestreden beslissing hier ter volledigheid kort op ingaat en stelt dat geen uitnodiging of een tenlasteneming voorligt.

Betreffende de hotelreservering blijkt uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald uit het verslag van de federale politie, afdeling grenscontrole van 2 april 2022, dat de verzoekende partij in het bezit is van een hotelreservering, dat contact werd genomen om 15u05 met het hotel, dat de reservering werd bevestigd, doch gemeld dat deze tot op heden niet betaald is en dat er werd gereserveerd met een kredietkaart die niet meer geldig was, dat de verzoekende partij stelde dat het hotel door het agentschap werd geboekt, dat uit informatie van het hotel blijkt dat dit geboekt werd op 30 maart 2022 terwijl het visum veel eerder werd aangevraagd. De motieven van de bestreden beslissing dat de verzoekende partij in het bezit is van een hotelreservering, dat deze bevestigd is maar op heden niet betaald is en gereserveerd werd met een kredietkaart die niet meer geldig was, vinden aldus steun in de stukken van het administratief dossier.

De Raad wijst erop dat het feit dat een reservatie werd gemaakt voor een verblijf van 2 april 2022 tot 17 april 2022 en dit tegen voordeeltarief bij betaling bij reservatie doch dat de verzoekende partij een keuze had tussen een betaling met kredietkaart of een betaling bij haar aankomst en met akkoord van de reservatiediensten, geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de hotelreservering op het ogenblik van de grenscontrole niet betaald is en gereserveerd werd met een kredietkaart die niet meer geldig was. Uit niets blijkt, gelet op het feit dat er wel degelijk sprake is van een reservering met kredietkaart – wat door de verzoekende partij op zich niet wordt betwist –, dat de verzoekende partij geopteerd had voor de mogelijkheid van betalen bij aankomst. Nog minder toont zij in dit kader aan dat zij hiertoe het akkoord had van de reservatiediensten.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij haar reservatie maakte met haar visa-kredietkaart maar dat, bij haar aankomst in Zaventem, de grenspolitie haar meegedeeld heeft dat de reservatie geannuleerd was, dat uit de briefwisseling van dezelfde dag blijkt dat niet vermeld wordt dat de reservatie geannuleerd is geweest, maar eerder dat haar kredietkaart geweigerd werd en dat zij een andere diende te voorzien en dat zij dit diende te doen binnen de twee uur om haar verblijf te verzekeren, kan zij niet gevolgd worden. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat de grenspolitie haar heeft meegedeeld dat de reservatie geannuleerd was. Evenmin blijkt dit uit de motieven van de bestreden beslissing. Hierin wordt immers wel degelijk gemotiveerd dat de verzoekende partij in het bezit is van een hotelreservering, dat deze bevestigd is maar op het ogenblik van de grenscontrole niet betaald is en gereserveerd werd met een kredietkaart die niet meer geldig was. Dit komt overeen met de stukken die de verzoekende partij voegt aan haar verzoekschrift en waarnaar zij verwijst. De Raad wijst er ter volledigheid nog op dat het feit dat uit de door haar beoogde briefwisseling van 2 april 2022 blijkt dat zij een andere kredietkaart diende te voorzien en dat zij dit diende te doen binnen de twee uur om haar verblijf te verzekeren, geen afbreuk doet aan de vaststelling op het ogenblik dat de verzoekende partij aankomt op het Belgische grondgebied de hotelreservering niet is betaald en deze reservering geschiedde met een kredietkaart die niet meer geldig was.

Waar de verzoekende partij er aan herinnert dat haar visa geldig is van 2 april 2022 tot 3 mei 2022 en dat het vanaf 2 april 2022 was dat zij in het hotel zou logeren, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet wordt tegengeworpen dat er geen hotelreservering is vanaf de datum van aankomst doch wel dat de reservering bij aankomst niet betaald is en gereserveerd werd met een kredietkaart die niet meer geldig was.

Het gegeven dat de verzoekende partij via een kennis de 875,80 EUR die zij moest betalen voor haar verblijf intussen betaalde en dit bevestigd werd door het hotel, waarbij er op gewezen wordt dat de reservatie opnieuw actief is, is niet van aard het motief onderuit te halen dat de verzoekende partij haar verblijfsomstandigheden op het ogenblik van de grenscontrole niet afdoende aannemelijk heeft kunnen maken, dat zij immers op dat ogenblik in het bezit is van een hotelreservering, dat deze bevestigd werd maar op dat ogenblik niet betaald was en gereserveerd werd met een kredietkaart die niet meer geldig was.

Het gegeven dat de verzoekende partij voldoende geldelijke middelen heeft voor het voorgenomen verblijf alsook het feit dat haar tewerkstelling, familie en sociale verankering zich in Congo bevinden wordt door de verwerende partij niet betwist. Hiermee toont de verzoekende partij evenwel nog niet aan wat het doel en de omstandigheden zijn van haar voorgenomen verblijf.

De verzoekende partij toont *prima facie* niet aan dat de verwerende partij concreet elementen ten onrechte niet in rekening heeft gebracht of op basis van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijke onredelijke wijze of met miskenning van de wet tot haar beslissing is gekomen.

Zij toont niet aan dat de motivering onbegrijpelijk of verwarrend en niet afdoende is en alsdan inadequaat. Gelet op wat voorafgaat, kan de verzoekende partij niet gevolgd worden in haar betoog dat de verwerende partij overgegaan is tot een kwalijke appreciatie van de elementen van het dossier door het feit dat de kredietkaart die gebruikt werd voor de reservatie geweigerd werd en zij een andere diende te voorzien te verwarren met het feit dat de reservatie geannuleerd werd, nu geenszins blijkt dat de verwerende partij gesteld heeft dat de reservatie geannuleerd werd, doch terecht, in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier en de stukken bijgebracht door de verzoekende partij, heeft gesteld dat de verzoekende partij op het ogenblik van de grenscontrole in het bezit is van een hotelreservering, dat deze bevestigd is maar op dat ogenblik niet betaald is en gereserveerd werd met een kredietkaart die niet meer geldig was.

Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 14 van de Visumcode, blijkt zowel uit de bewoordingen van dit artikel, als uit de plaatsing van deze bepaling in de Visumcode onder Hoofdstuk II “Aanvraag” van Titel III “Procedures en voorwaarden voor de afgifte van visa”, dat deze bepaling betrekking heeft op de bewijsstukken die moeten worden voorgelegd bij de aanvraag van een visum. Te dezen betreft de bestreden beslissing evenwel geen antwoord op een visumaanvraag, doch een beslissing tot teruggrijping. De bestreden beslissing heeft dan ook geen betrekking op een aanvraag tot visum en zij vormt hierop geenszins het antwoord. Er wordt dan ook op het eerste gezicht niet ingezien in welke mate artikel 14 van de Visumcode van toepassing is op en/of geschonden zou worden door de bestreden beslissing. Voormeld artikel 14 brengt ook niet mee dat, zelfs indien een vreemdeling in het bezit is van

een visum, de Belgische autoriteiten bij binnenkomst van deze persoon geen verificaties meer zouden mogen doorvoeren.

Artikel 21 van de Visumcode is geplaatst onder het Hoofdstuk III “*Onderzoeken van en nemen van beslissingen over aanvragen*” terwijl artikel 24 van de Visumcode handelt over de afgifte van een eenvormig visum. Ook deze bepalingen hebben dus geen uitstaans met de controle die aan de grens geschiedt bij de binnenkomst van het Schengengrondgebied. Ook de verwijzing naar artikel 32 van de Visumcode is niet dienstig. Dit artikel betreft immers de weigering van een visumaanvraag, terwijl de bestreden beslissing niet het (negatieve) antwoord betreft van een dergelijke aanvraag. De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de “*bestreden beslissing*” gemotiveerd had moeten worden conform artikel 32, §1, b) van de Visumcode.

Artikel 34 van de Visumcode heeft betrekking op de nietigverklaring van een visum. De Raad kan enkel vaststellen dat met onderhavig beroep geen beslissing tot nietigverklaring van een visum werd aangevochten. De verzoekende partij verduidelijkt voorts niet op welke wijze de *in casu* bestreden beslissing tot teruggrijping voormelde bepaling zou schenden. Het is dan ook geheel ten overvloede dat de Raad herhaalt dat de verzoekende partij niet zozeer wordt verweten dat zij geen documenten bij zich had met betrekking tot haar reisdoel en verblijfsomstandigheden, maar wel dat zij niet kan overtuigen dat het door haar voorgelegde reisprogramma overeenstemt met haar werkelijke reisplannen en dat de door haar gemaakte hotelreservatie op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet betaald was en gemaakt werd met een kredietkaart die niet meer geldig was.

Ter terechtzitting voert de verzoekende partij tot slot nog een betoog dat de bestreden beslissing een invloed heeft op haar reis, dat zij een Schengenvisum heeft en dat zij nu niet verder kan gaan om andere landen te bezoeken en zij ook niet verder naar Turkije kan, dat de bestreden beslissing gevolgen kan hebben voor de toekomst wanneer zij wenst te reizen voor opleidingen of om privéredenen. De Raad dient opnieuw vast te stellen dat een dergelijk betoog in het verzoekschrift niet werd aangevoerd en de verzoekende partij aldus ter terechtzitting een nieuw middel naar voren brengt. Het door de verzoekende partij ingeroepen middel raakt de openbare orde niet en de verzoekende partij toont niet aan waarom zij dit middel niet in haar verzoekschrift heeft uiteengezet, derhalve is dit middel niet ontvankelijk. Het is dan ook geheel ten overvloede dat de Raad vaststelt dat de verzoekende partij met een dergelijk betoog op het eerste zicht geenszins aantoonbaar dat de bestreden beslissing – die overigens een beslissing tot teruggrijping betreft en geen beslissing betreffende het visum – genomen is in strijd met de door haar aangevoerde wettelijke bepalingen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 14, 21, 24 en 34 van de Visumcode of nog van huidig artikel 6 van de Schengengrenscore wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt op het eerste zicht machtsmisbruik of – overschrijding.

2.2.4. Het middel is niet ernstig.

2.2.5. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

2.3. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. VAN CAENEGEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAENEGEM

N. VERMANDER